

dagen lager bleef dan die van den boom, maar bij bedekte lucht er weer $\pm$ gelijk aan bleef.

* * *

Overigens hebben de inheemsche boomen door den strengen winter geen schade geleden. Wel echter zijn vele heesters tot aan den grond toe afgestorven, 't meest op zeer zonnige, winderige plaatsen. Zoo b.v. de Bezem Brem (*Sarothamnus scoparius*); maar op de meeste plaatsen is ze weer op den wortel uitgelopen; op sommige plaatsen, b.v. Vrouwenhei, hebben de jonge scheuten reeds dezen herfst gebloeid.

't Zelfde geldt voor 't Heidekruid (*Calluna vulgaris*).

Toch hadden onze ijmkers niet te klagen over gebrek aan bloeiende heide; maar de meesten hunner geven den voorkeur aan de Mechelsche hei in de Belgische Kempen boven de hei van Brunssum.

De Maagdepalm (*Vinca minor*) heeft wel minder geleden dan *Vinca major* in de tuinen; in holle wegen bedekt ze, zoowel de schaduw- als de lichthellingen met haar altijd groen glimmend kleedje, waarop de zachtblauwe bloemen, vroeg in 't voorjaar, zoo voordeelig uitkomen. Op menige lichthelling liet ze echter dit jaar haar zwartgeworden lange slieren troosteloos stordig neerhangen.

Zelfs 't Klimop heeft op de zon- en windzijden veel geleden, hoe dicht 't zich ook tegen 'n steunboomen vastklampt.

Dacht men aanvankelijk, dat er aan 't mooi begroeide stationsgebouw van Valkenburg, dat haast gansch in klimop gehuld is, geen levende plant meer overgebleven was, in 't najaar zag 't er weer haast even poetisch uit als vroeger.

Van vele Bramen zijn slechts de bloeiloten bevroren. Daar dit geslacht hier door zooveel soorten verlegenwoordigd is, die daarbij in groote hoeveelheid en op allerlei gronden groeien, viel dit dezen zomer den plantenliefhebbers zeer op.

In 't algemeen mogen we zeggen dat de wilde flora zoo heel erg niet van den strengen winter 1917 te lijden had.

En hoe is 't met de onkruiden?

Die zijn er ook goed van afgekomen.

Al zag men wel iets minder Melden en ander éénjarig tuinonkruid, de meeste zijn weer in even groote hoeveelheid als vroeger, verschenen, zoodat op vele plaatsen 't veld rood zag van papavers, blanw van korenbloemen of geel van „zemp“ (*Raphanistrum Lampsana*) en „albederf“ (*Chrysanthemum segetum*). Van de overblijvende onkruiden stak de Akkervederdistel (*Cirsium arvense*) weer even dрист 't hoofd op. Ze kan nog dieper wortelen dan de paardestaarten en ook zij heeft 't vermogen om, op allerlei hoogten, van de wortel, broedknoppen te vormen, waaruit zich, zoo noodig, nieuwe planten kunnen ontwikkelen. Maar op paardestaarten heeft ze nog dit voor, dat ze zich levens sterk door zaad vermenigvuldigt.

't Is wel merkwaardig bij deze plantensoort, dat jonge zaailingen uit Juli en Augustus veel gauwer bevroren dan die uit April en Mei, die den volgenden winter goed doorstaan. Misschien kan men hiervan bij haar nitroëing wel partij trekken.

* * *

Van de Waterplanten hebben we er dit jaar ook geen gemist.

De Blaasjeskruiden (*Utricularia*), 't Waterduizendblad (*Myriophyllum*) en andere verbergen 's winters hun winterknoppen, die vaak nog een beschermend slijm afscheiden, diep in de modder. Ook Kikkerbeet (*Hydrocharis morsus ranae*) zagen we in overvloed terug; en van Waterweegbree (*Alisma Plantago*) hebben we evenveel planten uit zaad zien opkomen als andere jaren.

Ik ben niet bevoegd om te beoordeelen of misschien ook indirekte schade is veroorzaakt, doordat bevruchtende insecten en bessenetende vogels, ten gevolge der koude onkwamen. Trots buitengewoon gunstigen zomer en najaar, zag men minder bijen en hommels dan vroeger en haast geen wespen; daartegen vlinder- en andere insectenmassa's, zooals men ze maar zelden tegenkwam.

Mel de verklaring van sommige verschijnselen moet men voorzichtig zijn, ze niet direkt aan vorstschade toeschrijven.

Platanen zagen er dit jaar uit alsof men aan de stammen kunstmatig groote schoonmaak gebouwen had.

Komt 't echter meer op rekening van de warme vochtige zomerdagen? In 1911, na een zachten winter, namen we 't zelfde verschijnsel bij de Platanen waar.

Nuth.

A. DE WEVER.

Aporia crataegi.

De noot der redactie onder het stukje van den WelEerw. Heer M. W. Riswick O.S.B. (zie vorig Maandblad) geeft mij aanleiding het volgende mede te deelen:

Deze vlinder, zooals terecht is opgemerkt, komt in Limburg niet veel voor. In de onstreken van Venlo heb ik hem maar sporadisch gezien. Bij Roermond vond ik eenmaal een klein nest met rupsen op haagdoorn (*Crataegus oxyacantha*), waaruit ik gemakkelijk de vlinders geteeld heb. Toen ik voor mijn verzameling nieuwe exemplaren wenschte, kon ik er geen ietwat groot aantal machtig worden, tot ik ze eindelijk eens langs de Geul bij Valkenburg, in 1907, in grooter aantal, aantrof.

Voor zoover ik weet, komt het dier in Limburg nergens voortdurend talrijk voor.

Kerkrade.

H. LATIERS.

'n Verzoek aan onze leden-jagers.

In ons Museum te Maastricht mankeeren: **vossen, huis- en boommarter.**

Wie van onze leden-jagers zal ons één of meer dezer dieren bezorgen?...

Scrupulen over 't dooden van die dieren behoeft zich geen Nimrod te maken.

Iedereen weet, dat vossen en marters behooren tot 't schadelijk gedierte.

Zeker, ook ik zou 't jammer vinden als deze